

ЗОРНИЦА

ЕВАНГЕЛСКО ПЕРИОДИЧЕСКО СПИСАНИЕ.

БРОЙ 9.

ЦАРИГРАДЪ.

СЕПТЕМВРИЯ, 1865.

тыршиши ти, та оставши въ
за да измъриши тѣхъ?

Християнъ. Тырсъкъ единъ наследие, "и
тѣлно, и еоскьрено, което и не пови-
нува;" Което е и съкровено въ
беса, и такъ е готово да ся даде на
предъдлено време на всички онѣзи
което ревностно и искренно го търсятъ.
Обичате, на, прочетете това въ моите
книги.

Упоръ изъ ба, махни си татъкъ кни-
гъ: ще ли ся върниши ты съ насъ или
туй ти пътана.

Хр. Нѣма да ся вържа, не; защото
си турнихъ вече ръка-тѣ на ръло-то.

Упоръ Е., което е твой, хайде съсъде Уо-
не, да ся върнемъ и безъ него — ис-
памърватъ таквии пъкън болѣзници
ти, които като ги прихване, стъпватъ и
своя-тѣ очи по млади отъ седмица
които могатъ да разсѫждатъ.

Усодена. Не дѣй хуанъ тий; ако бъ-
е истината и то призовава добры-тѣ
Християнъ, то негови-тѣ идица,
дари той, съ по добри отъ наши-тѣ
не и тегли сърдце да отиде състъ-
сѣда си.

Упоръ. Какво! и тебе ли ти прихваши
глупостъ?! Слушай мене ты сега,
върнишъ; таквии единъ шансъници
заше кадѣ ще ти води? Върни са,
си ума, върни са!

(Слѣдува.)

Послушайте каквътъ бѣше тойзи сънъ.
Видѣхъ единъ човѣкъ, обличенъ въ
приправи дрехи, че стоеше съгрѣбомъ къмъ
къщи-тѣ си; държеше книга въ ръкѣ, и
задвижътъ бѣ съ единъ тежъкъ товаръ. Ви-
дѣхъ го, че разгърихъ книга-тѣ и четеше;
като четеше, заплака и ся растрепера, и
най се сѣти, като че не можѣ въкъ да ся
стърпи, извика, съ гласъ плачевенъ: "Какво
да правя?"

Съ тантъ смутенъ умъ, въриж ся той
у дома си, и до колко-то можаше, стър-
пиваше ся приѣдъ женижъ си и приѣдъ дѣца-
ти си, да не угадаътъ тѣ скърбъ-тѣ му. Но
не можѣ да трае много време, защото така
скърбъ-та му ся попече усиливаше, и за
туй, най се сѣти, той ся исказа на женъ си
и на дѣца-та си, и зѣ да имъ говори
така; "Ахъ, любезна моя жено, и мили
моя дѣчица, изъ, вани прѣтъ, из-
губенъ съмъ поради тойзи товаръ, кой-
то ми тежи на гърбъ-тѣ, и още
извѣстенъ съмъ че тойзи нашъ градъ ще
изгори съ огнь отъ небе-то, и въ това
страшно разореніе, и азъ, и ты, любезна
моя жено, и вы, мили моя чада, синци безъ
друго ще загинемъ, ако би чепе ся измѣ-
ри за насъ иѣкое избавление, за което и
онче самъ изъ не знай."

Тѣзи негови думы като чухъ дозашин-
тѣ му и родинни-тѣ му, много ся зачули-
хъ че повѣрваха туй, що имъ при-

казваще, по защото мыслихъ чого с хва-
нила нѣкоя болѣсть въ главѣ-тѣ, и тѣй,
въ надеждѣ че съ единъ сладѣкъ сънъ
може да му ся управи мозъкъ-тѣ,
прибрѣзахъ, та го турихъ да си легин,
попеке бѣ наближило вечеръ. Но за него,
нощь-та бы толкози скрѣбна, колко-то в
день-тѣ, и тѣй, на иѣсто да спи, той прѣ-
мнилъ нощь-тѣ, съ вѣздыханія и съ гор-
чичи съзы, и на сутринь-тѣ, като дой-
дохъ роднини-тѣ му и го попытахъ, "какъ
ти е"? Той имъ отговори, "по зѣ ми е."
Послѣ, зѣ да пъ казува пакъ както и
прѣдній-тѣ день, по тѣ нещѣхъ ни да го
чуїхъ и много ся ожесточихъ противъ
него. Послѣ, мыслихъ, съ едно строго и
немилостиво къмъ него обхожданіе, да му
отмахнатъ болѣсть тѣ; и тѣй, хванахъ да
му ся смигътъ, да го гълтатъ и да го у-
кориватъ, но, като видахъ че всичко е на
празно, прѣзрѣхъ го, и го напуснахъ.
Тогази, той хванѣ да ся оттеглови самъ
въ одѣхъ-тѣ си, тамъ да си моли за тѣхъ,
и да ги съжалива, и пакъ да оплаква свое-
то си жалостно състояніе. На прѣменѣ, ся
расхождаше, самъ, по шиви-та, та чете-
ше, и съ желение, и тѣй прѣмнилъ нѣколко
дни.

Единъ пѣтъ, като ходяше изъ шиви-та,
споредъ обычай-тѣ си, видѣхъ го, че чете-
ше въ книгѣ-тѣ; бѣше пакъ много на-
скрѣбъ, и въканше: "Какво да правѣ, за-
да ся спасѣ?" Видѣхъ го, че ся озърта-
ше на самъ и на замъ, като че му ся ис-
каше да бѣга. Но пакъ ся стоеше на
иѣсто-то. Защото, както го усѣщахъ, той
не знаніе на кѣдѣ да бѣга. Тогази, ви-
дѣхъ единого человѣка, на име Благо-
вѣстъ, че пристани при него, и го попы-
та, "защо плачешъ"? "Господине," отго-
вори той, "отъ тѣзи книгѣ, която е въ рѣ-
цѣ-тѣ ми, виждамъ че изъ сънъ осажденъ,
първо да умрѣ, и послѣ да застане предъ
страшнай-тѣ сѫдъ. Усѣщамъ, че не ми ся
ще първо-то, а второ-то, никакъ не можѣ
да го сторѣ." Рече му Благовѣстъ,
"защо во ти ся ще да умреши, кога
че тойди живи съ съдружениемъ съ толкози
бѣди"? Отговори человѣкъ-тѣ и рече,
"защото ма е страхъ че тѣзи говаръ, дѣто
е на грѣхъ-тѣ ми, ще ми провали и отъ
грѣхъ-тѣ еще по из долу, и тѣй ще на-
дамъ въ Тифеа (^(*)): и пакъ Господине

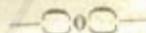
ако не съмъ пригответъ за тѣници-тѣ, не
съмъ пригответъ и за сѫдъ-тѣ че подиръ
него и за наказаніе-то, и тѣй като мы-
лѣкъ за тѣзи иѣща, туй мя кара да плачѣ."

Тогази рече Благовѣстъ, "Ами като
с таквоъ състояніе-то ти, защо стоишъ
тука"? Человѣкъ-тѣ отговори, "защото не
знаемъ кѣдѣ да ида." Тогази Благовѣстъ
му даде единъ свитъкъ отъ кожени
книгѣ, и вътрѣ бѣше писано— "блгай отъ
бѣдѣщай-тѣ гнѣвъ." Человѣкъ-тѣ, щомъ
прочете туй обѣрихъ ся къмъ Благовѣста,
съ голѣмо винаги и рече, "на кѣдѣ
трѣба да бѣгамъ"? Благовѣстъ тогази
посочи съ прѣстъ прѣзъ едно широко по-
ле и рече "Видишъ ли, таъ на срѣцѣ,
опѣзи малки врата"? "Не ги видѣхъ,"
отговори человѣкъ-тѣ. "Видишъ ли онуй
свѣтило дѣто бѣдущука тамъ"? попыта
другий-тѣ. "Струва ми си че го виждамъ."
отговори тойзи. Тогази, рече му Благо-
вѣстъ, "Имай око-то си все на туй
и дашъ днесъ да съмъ радивъ,
Да слѣдвамъ пѣтъ-тѣ твой.

ПЫТАНИЯ ОТЪ СВ. ПИСАНИЕ.

7. Каква жъртва трѣба да приноси Християнинъ-тѣ на Бога?
8. Кое е най първо-то иѣщо, което Богъ създаде?
9. Какво подобие намѣрвашъ въ това най
първо създание съ ново-то твореніе
на душѣ-тѣ чрѣзъ Духъ-тѣ Божій?
10. Ученци-тѣ Христови дѣ ся нареко-
ха най първо Християни?

Отговори-тѣ на пытанія-та въ 7-и брой.

4. Бытіе 49; 10. Даніилъ 9; 24—27.
5. З Цар. 6; 1.
6. З Цар. 6; 38.

Примѣжатель на вѣстника и на пе-
чатницѣ-тѣ А. Минасовъ,
у Везиръ-ханъ.

(*) Видѣ Прор. Иса. гл. 30; ст. 33.

рано или къде тъта, ще си спо, ако ви свари тамъ смърто на душа и провалите отъ гробъ-тъ още съ огнищо у, въ едно място, което гори съседи и съсъ жупель. Но добри мени не съм, елате, склоняйте да лойдете съ "бънаедно."

всички лакъ," рѣче Упоренъ "да оставимъ ли всички-тѣ си приятели и всички-тѣ си узаки зовотвърдия?" "Да ги оставите," отговори Християнъ, (защото си научихъ, че та-ка му бѣше име-то) защото всичко това не може да си сравни нито съ единъ малка часть отъ онога което търсѣ азъ да го имамъ за себе си, и ако щете да лойдете съ мене наедно, че да го имате и вы, то ще сполучите както ще сполучиши азъ; защото тамъ дѣло отиваш азъ, тамъ виа доволно за всички-тѣ, и да артиса още. Хайде, слуша-то да опытате мои-тѣ думи."

Упоренъ. Какви сѫ тѣзи работи, конто търсишъ ты, та оставаш всички-тѣ съ ти за да напариши тѣхъ?

Християнъ. Търсѫ едно наследие, "пестливо, неоскърбено, което и не повърнува;" Контото е и съкровено въ не-беса, и тамъ е готово да ся даде на о-прѣдѣлено прѣмо на всички онѣзи ко-ко-то ревностно и искренно го търсатъ. Ако общувате, на, прочетете това въ мои-тѣ книжъ.

Упор. Еа, махи си татъкъ книжъ: ще ли си пърниши ты съ пасъ или не? туй ти пытами.

Хр. Има да ся върши, не; защото азъ си турахъ вече ража-тѣ на ръло-то.

Упор. Е, като е тъй, хайде съсѣде Уодесне, да са върнемъ и безъ него — все си напървашъ тиквата икон болѣзнишъ гла-ви, конто като ги прихване, ставашъ прѣдъ свои-тѣ очи по младри отъ седмица други конто могатъ да разсаждатъ.

Уодеснъ. Не дѣлъ худи тъй; ако бы че е истини каквото приказва добрий-тѣ наши Християнъ, то иеговы-тѣ ивища, конто дарятъ той, съ по добри отъ наши-тѣ; може ли тегла сърце да отидъ съсъ съ-сѣда си.

Упор. Какво! и тебе ли ти прихванашъ глупостъ?! Слушай мене ты сега, да си върнишъ; такъвъ единъ шашканишъ, кой знае къдѣ ще ти води? Върши ся, сбира-си ума, върни ся!

(Слѣдува.)

ПИСМА ЗА МАЙКЫ.

ПИСМО 8.

Тълесно вспоминаніе на чада-та.

Вълюбленка ми Еленке!

Като излагамъ малко пѣкви размышления за тълесно-то въспитаніе на чада-та, нѣмамъ намѣреніе да вѣзж за това въ подробность по сичкото распространеніе на *дитетикъ-тѣ*, понеже това е вѣнь отъ работл-тѣ ми и по горѣ отъ силж-тѣ ми. А искамъ повече да направиши пѣкви забѣлѣжванія, какъ трѣба колкото затуй да ся оти-сятъ майки-тѣ и подойкини-тѣ, като знамъ твърдѣ лобрѣ че нравственій-тѣ и рел-лигіозній-тѣ характеръ быва тѣсно свързанъ съ съ гриж-тѣ, които отъ начало полагани за въспитаніе на чада-та, като управявани разватіе-то на силы-тѣ и на дѣйстїя-та имъ. Умъ-тѣ и тѣло-то сѫ тѣсно (ако и пѣкакъ таинствено) свързани въ економій-тѣ на природъ-тѣ ни. Иматъ взаимно влияние едно на друго. Умъ-тѣ дѣйствува на здравіе-то и въ образованіе-то на тѣло-то, подобно и тѣло-то дѣйствува на расположения-та и приучаванія-та на умъ-тѣ. И тѣй на всяко словесно същество найглавна-та дѣлжностъ е да употребява спички-тѣ срѣдства, за да распространя и да съхра-нява здраво-то състояніе на тѣло-то. И съвсѣмъ що познавамъ лобрѣ, че спички-тѣ ни старанія за да съхранишъ тълесно-то здравіе на чада-та си исползватъ безъ благословеніе-то на Оногова, въ когото "живѣемъ и движимъ си и съществувамъ," и които спорѣдъ щеніе-то и угодъ-тѣ си може да отнема здравіе-то и животъ-тѣ, които е той далъ; при това наша дѣлжностъ е да правимъ сичко, което спомага за да съхранива здравіе-то и животъ-тѣ на онѣзи, конто сѫ били по-вѣрени на наши-тѣ грыжи.

Много е желателно майка-та сама да биде и подойкина на чадо-то си. Но за здѣшнъ честъ много майки бѣзъ никакви прѣчини, освѣнъ само отъ мързъль, или зѣщо ся запизаватъ въ пѣкакъ други ивища, на срѣщу природъ-тѣ придаватъ гриж-тѣ на чада-та си въ ръцѣ-тѣ на особы, конто колкото и да сѫ хвалиятъ

чима прѣимущество-то да въспитаватъ дѣца-та, невъзможно е да го направятъ както родители-тѣ. Какъ могатъ тѣ да ся грыжатъ за здравіе-то и спокойство-то на дѣте-то, или да го пазятъ съсъ петъ-тѣ ревность, којато показва майка-та за иденіе-то, за обличаше-то, и за чистота-тѣ имъ? Колко дѣца сѫ не испровиждатъ, непрѣведно на други-тѣ свѣтъ поради лошавый-тѣ и противный-тѣ на природѣ-тѣ обичай на вѣкъ родители, които ги даватъ да ги отхранятъ, или повече да ги злѣ отглеждатъ, подойкини-тѣ и домашни-тѣ слуги?

Майка-та трѣба всакога да са напѣрува при кърмаче-то си—грижи-та за него трѣба да бѫде главна-та й работа, което безпротивурѣчно е и длѣжностъ и пите-ресть иеніе. Какво друго наистина може испослѣ да ѝ даде най благородни вѣ-споминания, да ѝ потвърди любовъ-тѣ на чада-та й, и да причини и на тѣхъ най голѣмъ-тѣ тѣлесия, умствени и ре-лигіозни ползи! Но това *негли* не си съгласува съсъ начини-тѣ и съсъ прѣты-тѣ начала на идеално-то и ограничено-то общежитіе. Много майки, които сѫ прѣдадени на безумства и на спиртови-растушки, а че отъ расходки, отъ у-гощения, отъ театри и отъ балове не могатъ да напѣрятъ време; и отъ това още дѣто прѣзъ по голѣмъ-тѣ частъ на денъ-тѣ ся отдаватъ на почиваніе и на излежаваніе, могатъ да приемѣтъ че не ся стон тѣмъ да ся зани-маватъ съ таквици домашни длѣжности, както да доближаватъ до людѣ-тѣ на чадо-то си, да го кѫпятъ или да го обли-чятъ и събличатъ. Но ако това, дѣто да внимаватъ на тѣзи си длѣжности, и да бѫдатъ лично самы майки-тѣ надъ чада-та си, не е съгласно съсъ безумни-тѣ идеи на свѣтъ-тѣ, по всичко обаче ся съгласува съсъ здравій-тѣ разумъ—съсъ сама-тѣ природѣ — съ человѣчески-тѣ чувства — съсъ собственій-тѣ имъ ин-тересъ, и съ нравственіность-тѣ. Това дѣто да остави вѣкъ своеюлю и безъ никакви нужда въспитаніе-то на чада-та си на други, не само че не е свой-ствено на родители, но е съсѣмъ без-человѣчно и жестоко. И таквици едини *ро-дители* нека зематъ като примеръ без-словесни-тѣ животни, които природо показватъ толко любъ и попеченіе за

По много майки, съсѣмъ до желайтъ и иматъ голѣмъ ревность, по сѫ въ съ-стояніе да бозайтъ дѣца-та си, защо-то отъ различни тѣлесни причины това бы было невъзможно или вредително, но пакъ не бы било далечъ отъ замѣреніе-то да забѣлежіj, че много пѣти самы-тѣ ма-ши поради тѣхни-тѣ лоши обичаи и пора, злоупотрѣбенія-та си становѣть причини на това, както на пр. когато иматъ о-бичай да пижтъ вино и други спиртови-ти питія, когато не дыхатъ чистъ въз-духъ, когато не правятъ движеніе или съ немареніе не внимаватъ на иденіе-то си какво ядатъ и колко ядатъ, и др.

Но или поради болѣсть-тѣ, или по при-чинѣ отъ скудостъ на мѣко, ако майка-та е принуждена да хване за дѣте-то другъ подойкинъ, трѣба да ся постарае да їхъ избере. Спрѣчъ да бѫде здрава тѣломъ, да общи чистота-тѣ, да бѫде въздържна въ обыкновенія-та си, сладости и питомна въ расположение-то си, добросокѣстна и до-бродѣтелна въ поведеніе-то си, и ако още, както са по вѣкъ случаи, май-ка-та е принуждена да остави дѣте-то въ кашъ-тѣ ї, тогазъ повече трѣба да внимава на нравы-тѣ ї. Освѣнь речен-ни-тѣ още подойкини та трѣба да е и добросокѣстна, и това даже е едно отъ най главни-тѣ; защото отъ недобросокѣ-стностъ происхожда и най лошавый-тѣ о-бичай, които много отъ подойкини-тѣ иматъ да даватъ на дѣца-та опоненти за сънъ цѣрове, (терапъ, афіонова балсома и други таквици), когато го виждатъ че не е спокойно или че са стряска. Наистина, ако дѣте-то имъ безспокойствіе, наемици-тѣ не ся грыжатъ да испытатъ по тѣнико, но гледать само да го направятъ да мъ-кне и да спи, тѣлъ що да спатъ и тѣ, или да ся занимаватъ въ други свои работи. Селачанки-тѣ, повече-то, сѫ подчинени на това зло, и споменахъ ми ведиѣжъ за едини таквици подойкинъ, којато не прѣ-стануваше отъ да дава всякога различни таквици цѣрове на вражченно-то иен дѣте, и още скритоѣ отъ родители-тѣ му, до-кѣ вече пѣна-та, којато излѣзваше изъ уста-та му, исповѣда голѣмъ-тѣ иен имъ безсовѣтностъ.

Буди ми здрава.

Сестра ти ИРИНКА.

ЕДИНЪ УРОКЪ ЗА САМОЛЮБИВЫ-ТЪ.

Въ Лапландії дѣто е много студено, прѣди иѣкодко години двама пѣтици пахтувахъ. Много студень вѣтъ вѣше и сиѣгъ-тъ бѣше много дебель. Пѣтици-тъ облѣченіи въ кожуси отъ главъ до края сѣдихъ въ шайни-тѣ единъ до другій за да ся дѣржатъ топли и не можахъ иного да ся ра говорять по причинѣ на голій-тѣ студъ.— Едры-тѣ имъ кучета прѣгнаты едно прѣдъ друго бѣже тичахъ и влачахъ шайн-тѣ по замрѣзали-тъ сиѣгъ. Като пахтувахъ тѣ видѣхъ не далеко отъ пѣти-тѣ единъ человѣкъ който вѣшнъ отъ студъ бѣше падналъ на сиѣгъ-тѣ.

Трѣба да сасирѣвъ и да иу пологненъ, ишакъ ще умро тамъ въ сиѣгъ-тѣ, казваше единъ-тѣ отъ пѣтици-тѣ на другори си. “Богъ да иу е на помощь!” отговори другій-тѣ, “Ный какво можемъ да сторимъ за него? Самъ коятъ симъ замрѣзали и ако не караны по бѣже да стигчелъ на конака си, то безъ друго го иѣмъ ще загибнѣ въ тойи студъ.”

Кѣль-тѣ не можъ да остави тогозъ спромахъ да загибнѣ безъ да ся потрудій за него,” рече пѣрвый-тѣ, който и дѣржеше дизгини-тѣ и караше кучета-та, “И ела, брате, да ми помогнешъ да го сиѣстѣ и да го отврѣлъ отъ сиѣръ, и съ тѣзи думы тойи спрѣ шайн-тѣ и искоши вѣти на земл-тѣ, а другар-тѣ иу отговори, “Не ща азъ такви безумны опыты, иѣна да туришъ сега живота си въ опасностъ за нѣкой си испознать человѣкъ; ты ако щеши, иди при него; азъ тука ще сѣдѣ и ще та чакамъ.”

Милостивый-тѣ пѣтици завтече ся при злочестій-тѣ человѣкъ, и съѣсъ всичкѣ-тѣ си силъ зѣ да го трые и да го мѣка за да го събуди отъ онзи смиргенъ съѣтъ който вышпѣрній-тѣ студъ причинава, за да ся рѣзиграе замрѣзали-тѣ крѣвъ да трѣгне иакъ въ жилы-тѣ му.

Иай сѣтѣ бѣдній-тѣ человѣкъ показа замалко животъ, отвори очи-тѣ си, исправи ся и съ усырдій признателостъ вѣз-благодари милостивый-тѣ си благодѣтель вѣтріи кѣмъ домъ-тѣ си да зарадва доис-чадіе-то си, което той никога нѣмаше да види ако не бѣше иу дошелъ на помощь тойи благодѣтель.

Ко кого за пѣтици-тѣ той памѣни за поврежданіе и той отъ което жена-то

себе си и тѣлесиѣ ползъ отъ това добро дѣло защото чрѣзъ тѣзи трудове, които той положи за съживаніе-то на спромахъ-тѣ человѣкъ, и негово-то тѣло добре си стопли и той придобы една нова сила чрѣзъ коѣго да противостои на студъ-тѣ; още като ся вѣрилъ на шайни-тѣ наѣгѣри другар-тѣ си, който иерачи да помогнѣ, че сѣдѣше тамъ завитъ съ кожухъ-тѣ си, но полуумрѣлъ отъ студъ.

Това служи га урокъ на самолюбивы-тѣ.— Оизи който остана въ шайн-тѣ и отъ страхъ за свой-тѣ си животъ ишо не направи за избавеніе-то на другого, той съ прѣмѣръ на самолюбие-то. Той ако бѣше умрѣлъ тамъ отъ студъ като чакаше, никой не щѣше да го жали.

— Но великудуній-тѣ неговъ другаръ, ако бѣше самъ загиналъ въ благодѣтель-то си прѣдпрѣтіе като спасе животъ, всякой щѣше да го жали.

Който минува прѣзъ сѣтѣ-тѣ завитъ съ единъ дебель кожухъ на самолюбие-то и мысли само за оправданіе-то на свой-тѣ си животъ, той иѣма да порасне ишо все ще си остане тѣ замрѣзали въ всичкѣ-тѣ си чувствуванія.

А человѣкъ-тѣ който смѣши бѣдній-тѣ които страдатъ, и искача отъ подъ топло-то си покрываю и храбро стопи срѣчу студеній-тѣ вѣтъ, и съ едно са-моотврѣженіе работы за помощь на други, той чрѣзъ тѣзи сѫщи трудове быва, като да речемъ, електризиранъ съ новъживотъ и въ всичкѣ жилъ усѣща нова енергія съ който да испълни длѣжности-то на общежитіе-то.

“Който загуби живота си ще го напомни.”

ЧЕТЕНИЕ ЗА ДѢЦА-ТА.

НА ЗЛО-ТО СЪСЬ ЗЛО НЕПОВРАЩАЙ.

Нѣкоя си жена пнане обычай да ся кара съ мажа си и да го гълчи за всичкѣ малки причини. И така като твѣрдѣ често често го гълчише ти съ всичкви спини и горчиви думы, разумѣва са че той иѣмаше да тѣрни иѣчешкомъ нени-тѣ укоренія, но съ каквото го товарише ти таквъзъ и

отъ което жена-то

ч е имать
дѣца-та
както ре-
са грыж-
то на д-
истѣл-та
та за и-
чистоты
проводя-
ть пора
на приро-
дкото г-
повече л-
тъ и до-

Майка
ва при
тръба да
безпрот
ресъ не
испослѣ
сномини
чада-тѣ
най го.
Лягіози
гласуват
тѣ нач
то об
ирида,
расту
гощев
можат
още .
день-
и и
вать
маказ
както
чадо
чать
вним
бдат
та с
тѣ 1
съгу
сая
чун
тер
дѣтъ
ник
си в
стѣн
кою

дители нека земать като природни словесни-тъ животни, които природно показват толкози любов и попечение за

още повече ся разлютиавше и отъ денъ на денъ повече ся беспокоеше и ся ядовате. Най сетиъ чува за единъ старъ баба, за който приказвашъ че знаела нѣкакви си такзици бѣлки и башки чрѣзъ които можала да прѣтвори сърдити и онаки хора да станатъ говорни и весели. И тъй жена-та става и отхожда при баба-та да и да земе отъ нея нѣкой цѣръ чрѣзъ който да прѣобръти мажка си за да стане кротък и обыченъ. Горка-та, не знайше (както и нѣкои други жени не разумѣватъ това) че най голѣма-та причина на зло то бѣше въ нея сама. Не знайше че начало-то на зло-то произлѣзваше отъ нейно-то сърдце, което усѣщаше и познаваше че зло-то е голѣмо отиваше на сърдцето ѝ само нѣщо-тъ. Баба-та види съ

чена да земе църътъ. Василъ види си, разбра работата и изведе ѹкъ и даде ѹ единъ поратимъ съ пѣкаквъ си водъ съ това захващо да ѹбъ гълчи и да ѹбъ гади, та приба да сръбне отъ тазъ водъ и като си нахабури съ неї да ѹбъ държи въ уста до-лъ мъжъ ѹ свирши какво-то има да ѹбъ мъмри.

Жена-та съвършила у тѣхъ радостна и весела и съ пълно увѣреніе че бѣше сподѣлала вече единъ цѣръ за опачникъ-тѣ изъ мъжа си. Сутринъ-тѣ можѣтъ й като зѣль да кладе огнь-тѣ турилъ все сuroви дърва, които много пушаха, а никакъ не горѣха, и като очакваше отъ жени-си да хване пакъ каквото си знае да му ся кара той запрѣдвари да ся оправдава. Жена-та павчашъ зема стоманъ-тѣ и срѣбнува отъ онѣзи водѣ и твой като бѣхъ уста-та й пълни съ неї водѣ не можеше да му повраща и за голѣмо нейно благодареніе напѣри че можѣтъ й тозъ пакъ по малко гълъча и по скоро му отминала си мъжки. Другъ пакъ като хвани той да іжъ мъжки пакъ за пѣщо си, ти пакъ симта дѣйствіе-то на водѣ-тѣ и пакъ съ сѣди-тѣ добры сѣдѣстїя. И твой жена-та много ся благодараше и много ся чудише на магическѣ-тѣ силѣ на тази чудотворни водѣ и наистина таквъзъ едно голѣмо промѣненіе стана въ домашній-тѣ имъ животъ, що то не само тѣ самы, но и съѣдѣ-тѣ имъ са чудаха съ тѣхъ: Любовъ и кротостъ си поселихъ въ тойзи домъ дѣло отъ напрѣдъ само прѣпирни, гълъчки и каранія ся чуваха. И жена-та не ся забави да иди пакъ при бабкѣ-тѣ

да ѝ са похвали съ добрътъ си сподули и да ѝ ся помоли още единъшъ да напълни стомахъ-тъ отъ онази вода. Баба-гърь погледна съ единъ любопытенъ поглед рече: "Какъ! не разбрали още тайни тъ? Уста-та ти да сѫ затулени. Ти газъ когато идъхъти хавае да тя гада да ти гълчи за пъщо, ты ако яу не върпешъ, той твърдъ скоро ще ся укрепи, и тъй всички-тъ твои теглила ще преминятъ и тебе ще ти стане пакъ весел и пътия вече да възвратъ таквизи оскъбителни прѣни въ домашни-тъти животъ.

Приказахъ ви, дѣча любезни, тойзи разсказъ съ туй намѣреніе да ви дамъ сѧ урокъ. *Не дѣлайте олица зла за зло.* Другъ тѣ ако ся недокарватъ ысь васть добрѣ, не дѣлите ииъ прави зло.

Господъ наши Іисусъ Христосъ кои
е бывъ единъ и самъ малко дѣте ки
васъ, "когато го злословихъ той не с
вращаше съ злословіе. Гледайтъ да уп
речите лоши-ть помышленія още додѣ са
сырецъ то и да са чуе гласть-ть иль с
щото тогаци не ще можете да гы спри
те, и тѣхно-го създанію и дѣйствіе-то ш
юще ся продължава вѣчно. Глаголъ

си да не произносятъ лоши думы — назѣти
очи-ть си да не глядять зло-то — назѣти
уши-ть си да не слушать зло-то — па-
зѣте рѣчи-ть си да не хващать зло-
и прака-та си да не ходить въ путь-
които води каждъ пъкъль-ть, по управлѣ-
ни въ путь-ть които възлѣзви каждъ Ра-
Божій. — А наий много паѣте сърдца-
та си и умове-ть си да не мыснитъ здо-
то. Бѣдѣте чистоумии.

ЛЮБОПЫТНЫ ПЪЩА.

—Френски-тъ вѣстници извѣстяватъ за една жепъ въ градъ-тъ Максеминъ въ Францій колто умрѣла въ минувшій-тъ Августъ отъ ухануваніе-то на единъ мухъ. Мухата трѣба да е яла отъ нѣкоїкъ иръшъ и послѣ като кацаща на ражка-тѣ на жепъ-тѣ, уханаща їхъ безъ да си усѣти жена-та. Слѣдній-тъ день ся появила една малка червена пѣничница, и на вторый-тъ день всичка та ѹ рѣка бѣше ся надула и гангrena ся появила, щото наскучиши-тѣ лѣкарки не можилъ никакъ да ѹ помогнатъ.

Това ще да е косто по настъ злоупотребително наричатъ *далакъ* и което си често се случава на тези хора които са памират около мърши. Тази панка, ако си не запрѣди твърдѣ скоро да ѝ се направятъ потрѣбни-тѣ лѣкове и посль никако цѣлебно срѣдство не помага. Обыкновено ти са гори съ *дженделъ ташъ* или както по настъ съ прахъ или съ едно особено желѣзче що иматъ за това.

Въ Францій има 366 тунелъ т. е. подземни желѣзни пътища, и съединена-та имъ дължина е 277 левги. Най-дългиятъ е при Марсилія на Ліонски-тѣ пъти и стапъ съ издаваніе-то на 10,500,000 франки. Другъ единъ при Блайзъ на същия-тѣ имъ стапъ за 8,000,000 франки и онзи на пъти-тѣ между Ліонъ и Женева стапъ за 6,500,000 франки.

ЗА ЧИСЛОТО НА НЕПОДВИЖНЫ-ТЪ ЗВѢЗДЫ.

Цимо то число на звѣзды-тѣ които са виджатъ съ просто око по всички-тѣ твърди, спрѣчъ на дѣлъ-тѣ небесни полу-къла може да си прѣстъте на 55,800 Прозрачностъ-та на въздухъ-тѣ имъ голѣза вліяніе за тѣхни-то виджаніе. На не-бѣ то подъ Берлинъ, да кажемъ, око-то распознана едваинъ 4022 звѣзды; А надъ Александрия може да изброя лесно 4638. И тий треба да си чуди иской какъ Плиний е увѣрвалъ че на прѣраспособ-то небе надъ Италия не ся изброяватъ освенъ само 1600 звѣзды. Единъ вѣкъ по къ-сно Итолекей броеше 1025 звѣзды между нѣра-та и шесто-та величина.

Ако да изброямъ всички-тѣ звѣзды които могатъ да ся видятъ съ просто око и съ телескопъ що ги памбринъ така спо-редъ величинъ-тѣ имъ изредени.

Отъ първи редъ.	20
Отъ втори.	65
Отъ трети.	190
Отъ четвърти.	425
Отъ пети.	1.100
Отъ шести.	3.200
Отъ седми.	13.000
Отъ осми.	0.000
Отъ девети.	142.000

Цяло-то. 200,0000

Намѣрвамъ въ единъ Американски вѣ-стникъ следующе-то.

Една стара и спроманила обѣчена жена състояше на кръстоизѣть на Четвъртъ и Кестенскѣ наричани улици въ Филаделфийта просяше милостинѣ. Единъ младъ и прѣмѣненъ гемиджія иниш край неї и ся спрѣ та ся взрѣ въ постъхијло и воблѣ-нѣло-то ѹ лице. Ти го гледаше и безъ да продума пристани къмъ него и про-стрѣ раж-тѣ си. Младый-тѣ тозъ часъ тури раж-тѣ си въ широкий-тѣ си джебъ и когато ѹ извади бѣше пълна съсъ сре-бро и злато; даде ѹ всичко-то и ѹ при-нуди да го прѣме съ тези думи.

„На, майко, земи туй, подобрѣ ты да го земешъ а не кръчами-тѣ да го иматъ. Но прѣди като отидохъ по море-то, когато дойдохъ на Ню-Йоркъ пмахъ въ кеси-жъ-тѣ си четири стотинъ долари (близу до сто дипри турски) а искъ като ми казахъ съсъди-тѣ че стара-та ми майка бѣше ся поиншила, отидохъ та ся ония и въ ед-ихъ недѣлѣ влѣтъ исхарчихъ всички-тѣ си пари и пакъ влѣзохъ въ гемидж-тѣ и тръ-гилъ по море-то безъ единъ паръ.

„Ахъ! Господище,“ выкаше баба-та, „Много си добъръ къмъ мене, не требаше да ми дадешъ толкозъ, но заради тебе ще ги прѣемъ. Ти ни докарваши на умъ-тѣ за съ-на ми, за Георги-то ми дѣто отиде съ гемиджъ и ся удази въ море-то.

Ахъ, сънко яой! Ахъ сънко мой Георги Ватъ, дѣ си ты сега?“ „Георги Ватъ ли си выкаше?“ извѣка сега съ високо гласъ младый-тѣ гемиджія, „Георги Ватъ ли? А че то съ мое-то име, и ты, — ты си моя майка!“

И съ това пригъръжъ ѹ та ѹ цѣлунъ съпопо и едри съзы канахъ по страни-тѣ на загорилото му лице. Спромахни-та бѣше съсъѣмъ смина за придобиваніе-то на съна си когото отъ толкозъ време-то считаше за улрѣль, и тъи отъ голѣмъ-тѣ си радостъ ту плачаше и ту ся съ-зине. Сайдъ малко повижахъ една каруца и добъръ-тѣ смина съ радостимъ-тѣ си май-ка си начихъ въ каруцъ-тѣ и отидаха, а пакъ отъ събрици-тѣ конто глѣдаха, на попече-то очи-тѣ имъ бѣхъ монри отъ съзы.

— 0 —

— „Почтатай бансъ си и майка си за да бѫдешъ дългоденственъ на земѣ-тѣ.“

68

— Какво правишъ таъ съ крестосани
рыцъ, съ изведенія глава и очи взрѣши?

— Голѣмы нещастія ма сполѣтихъ.

— Още по голѣмы та очакватъ ако ги
непрѣдвариши.

— Да биде воля-та Божія; имашъ твѣр-
дѣ душа.

— Воля-та Божія е да испытиши дѣлъ-
ности-тѣ си отъ които първа-та е да не
изоставишъ себе си. Какво щѣше да бѣ-
де ако всички-тѣ нещастни останахъ отча-
ни и да очакватъ, както казашъ ты? Не,
твѣрдодушіе-то не е безчувственостъ, то
без друго е тишината въ болѣзнистъ-
тѣ, покорство-то на по горнѣ воли, но
е още и доблестенно-то рѣченіе да овѣта-
нѣкот да ли тая воля, която неможе да бѣ-
де за всегда враждебка, не ще да поспѣ-
ществува въ други нови подвизи. Стани,
клетникъ злочестій, стани, твѣрдодушіе-
то е доблестъ и доблестъ неуморна.

— Имай грижѣ само сега за сега и само
за себе си, ето гласъ-тѣ на нашій-тѣ
вѣкъ. Имай грижѣ за бѣдуще-то и за близ-
шій-тѣ си колкото и за себе си, ето какво
ишѣхъ азъ да видѣхъ че ся полага въ дѣл-
ствіе.

— Редѣ-тѣ въ каци трѣба да е както по
театра-та машини-тѣ на които слѣдствія-
та произвеждатъ голѣмо благодареніе, по
на които важди-та треба да сѫ покрити.

— Струвамъ ся че въ шегуванія-та трѣ-
ба да владѣ това правило: шегуваніе-то
е дѣбло до когато тѣйзи който е прѣдѣтъ
на шега-тѣ ся отговори на това съ bla-
годареніе. Но щомъ го видишъ че лойде
въ недоумѣніе, прѣстани отъ шеги-тѣ си,
защито сѫ станали досадни вече.

Г-деса Некира.

ПЫТАНИЯ ОТЪ СВ. ПИСАНИЕ.

- 10.) Кой сѫ Ангели-тѣ и каква имъ е
работа-та?
- 11.) Отъ дѣ ся нознана че Евангеліе-то
отъ Йоанна е било написано по по-
лиръ отъ други-тѣ Евангелисти?
- 12.) Кой написа Дѣянія-та на Апостолы-
тѣ? отъ дѣ ся нознава?
- 13.) Колко пъти има да сѫ станали на
недѣлни-тѣ (или сѫботни-тѣ)
день исцѣленія чрѣзъ Господа Іисуса Христа?

ОТГОВОРИ НА ПЫТАНИЯ-ТА ВЪ 8-БІЙ БРОЙ.

- (7.) Виждъ Римлянъ Гл. 12; Ст. 1.
и Ереемъ Гл. 13; Ст. 15.
(8.) Виждъ Бытіе Гл. 1; Ст. 3.
(9.) Сравни. 2 Кор. Гл. 4; Ст. 6. съ
Ефесеемъ Гл. 4; Ст. 14.

СТИХОТВОРЕНІЕ.

“И НА НАСЬ.”

(Молба къмъ Прѣсвѧтѣ Троицѣ.)

1.

Съ дѣждъ землѣ-тѣ подновявашъ,
Боже, въ сякѣ жеденъ часъ;
И душевни дарби давашъ;
Подари тѣхъ и на насъ.

2.

Не ии прѣнебрѣгвай, Отче!
Дай да чуемъ твой-тѣ гласъ:
Покажи твої-тѣ милость:
Покажи іхъ и на насъ.

3.

Не ии прѣнебрѣгвай, Спасе!
Ты си на души-тѣ Спасъ:
Колко и да смы иий грѣши,
О, смили ся и на насъ.

4.

Много други бѣдни грѣши
Като чухъ твой-тѣ гласъ,
Все сполучихъ спасеніе;
Ты продумай и на насъ.

5.

Посѣтіи ии, Душе Сияе!
Надъ животъ ты имашъ власть:
Дай сега животъ душевный,
Молитъ ти ся, и на насъ.

6.

Огорчили смы та иного;
Но си молимъ, дай ни часъ
Въ любовь-тѣ си и въ миръ-тѣ си:
Дай миръ-тѣ си и на насъ.

Притѣзателъ на вѣстника и на
печатницѣ-тѣ А. Милковъ,
у Везиръ-хана.